

ИГОР РОСОХОВАТСКИ ОГНЕНАТА КАРТА

Превод от руски: [Неизвестен], 1961

chitanka.info

I

Той отново виждаше:

... Тъмнозелената мъгла... дъното на морето... Обрасналата с раковини скала — останки от потънал кораб. Около нея, движейки бавно краката си, бродят квадратните фигури на неговите другари — водолази. Кръстосват се лъчите на прожекторите. Яркото петно се спира върху един от водолазите. Той държи в ръката си обикновена телена клетка, а в нея — малка маймунка. Тя прави забавни гримаси. Това изглежда невероятно. И все пак, въпреки законите на природата, маймунката живее. На дълбочина, където налягането на водата достига стотици тонове, където даже в дълбоководен скафандър не се разрешава да се стои повече от двадесет минути, гримасничи маймунка...

А после — остра болка в кръста. Той моли да го издигнат на повърхността. Мисли: „Нима това е същото, за което предупреждаваше лекарят? Удрянето на гръбначния стълб преди пет години?“

Той лежи в полутъмна стая и си спомня. В съзнанието му сякаш се е включил невидим магнетофон и той чува гласа на лекаря. И думите, и гласът му са неприятни, сухи, безразлични към него, към съдбата му: „В резултат на удрянето, при вас са нарушени нервните връзки. Представете си, че на сложен електрически апарат на някои места са скъсани проводниците. Биотоковете не могат да циркулират нормално. Отделни органи не получават сигнали от мозъка, или сигналите достигат до тях в изопачен вид. Енергията се изработва и изразходва от организма неразумно. И в крайна сметка в едни органи се образува излишен от енергия, в други — недостиг...“

Лекарят говореше за него, за Дима Колесников, като за някаква електрическа машина. И на Дима му се искаше да каже в отговор нещо рязко, обидно. Но той премълча...

Дима съумя да направи така, че никой в службата да не разбере за предупреждението на лекаря. Той и сам би забравил за това, ако от

време на време не се появяваха силни болки в кръста. Той си мислеше: ще мине...

Дима гледа към прозореца. През него струи зеленикава светлина, която напомня за светещите дълбочини на морето. Зад прозореца се мяркат сенки на хора, машини, а на него му се струва, че това са риби — дребни, мирни и хищни, които се нахвърлят върху жертвата си с разтворени усти.

За каквото и да си спомняше Дима, все се връщаше към този ден. Защото именно от този ден светът се измени. Стаята, в която той само се отбиваше понякога и едва си спомняше разположението на предметите в нея, сега стана за него вселена, достойна за изучаване. Ето петното на тавана, което прилича на рак с пречупени щипци. Ракът още не се е предал на врага, но неговата съдба е вече решена.

Дима може дълго да разглежда пукнатината на тавана, намирайки таен смисъл в нейните извивки, да разсъждава защо тя се е извила така, а не иначе.

Той се старая да мисли за всичко друго, но само не за себе си и за близките си. Преди, когато беше здрав, когато се движеше, той съвсем иначе възприемаше и себе си и хората. Той вярваше в Леночкината „любов за цял живот“, в Сашкината „дружба до гроб“. Те продължаваха да идват и сега, говореха утешителни думи, но Леночка много често и тъжно произнасяше „кълна се, че никога няма да те разлюбя“, а Саша поглеждаше часовника. Какво, оттогава откакто Дима престана да ходи, изминаха три години...

Дори майка му е винаги добра, ласкава, грижлива. Но той не знаеше, че нейните грижи могат да бъдат толкова досадни...

Понякога той разказваше на роднините и познатите си за онова дъно и за маймунката, която гримасничеше на дъното на морето. Не му вярваха. Той схващаше това по очите им. Те мислеха, че маймунката е бълнуване, начало на неговата болест.

Но Дима знаеше, че това беше в действителност и че то няма никакво отношение към неговата болест. Просто съвпадение. И много би се учудил, ако някой му кажеше, че маймунката има отношение към неговото оздравяване, в което той почти престана да вярва...

Дима мисли: „Когато човек има твърде много време за размишления — това е опасно.“

Той се старае да не мисли поне за себе си. Но и това не му се отдава. Колко е нищожен, изгубен в големия шумен град, в полутъмната стая. Той знае, че там, зад тези стени, сега се запалват огньовете. Те пламват като отделни преливащи се капки и цели съзвездия, те се съединяват в ликуващи огнени реки. И навсякъде там, където са огньовете, бързат, смеят се, радват се, борят се хора — бавни и бързи, плахи и смели. Всички те се движат, движат — и с това се различават от него, от повредената електрическа машина, ако се вярва на лекаря. И ако той, Дима, умре, то никой не ще забележи това, както не биха забелязали изчезването на счупен и негоден предмет. Освен майка му... И Леночка ще пусне сълза — тя много цени мнението на мекосърдечните съседи...

Дима чува щракането на ключа във вратата. Ивица светлина пада в стаята, осветявайки в тъмнината част от пода, смачкана хартийка, ъглите на масата и половината от портрета на стената.

„Точно половината“ — успява да помисли Дима преди да чуе два гласа: единият — угоднически — на майка му и другият — твърд, уверен — на лекаря.

След това лекарят се обръща непосредствено към него, като бляска студено със стъклата на квадратните си очила:

— Какво ново при вас, младежо?

Като че ли той не знае, че при Дима не може да има нищо ново.

Пак започва безкрайната процедура на прегледа. По месестия нос на лекаря се появяват капки пот. Дима отместна поглед и чува:

— Утре ще ви вземем в института.

Дима не иска да отиде в института. От неговата болест няма спасение — той чу, как съседката говореше за това навън. С тази стая той вече свикна, а там... Какво ще бъде там? Студена бяла стая. Чужди хора. Болни на съседните легла... Но там той никому няма да бъде в тежест. И той съгласен кимва глава...

II

Неговият свят се измени съвсем малко. Само таванът вече не беше бял, а синкав. И тишината беше прозрачна, като дестилирана вода.

Дима лежа в изолирана стая около две седмици. През това време няколко пъти го водиха на анализи, на слънчеви бани, потапяха го във вани с разтвор.

Той покорно отдаваше тялото си във властта на санитарите, усмихвайки се иронично с ъгълчетата на устата си — той знаеше, че всичко е напразно.

Както винаги, безшумно, по мекия килим, се приближи лекуващият лекар. Неговият глас, обикновено невъзмутимо-безстрастен, днес звучеше особено:

— Сега ще ви вземем за поредния сеанс.

Двама санитарии вдигнаха Дима и го сложиха на количката. Те го караха по дългия коридор. Редом вървеше лекарят в шумяща престилка.

Вкараха количката в шестоъгълна стая. Тук Дима не бе идвал нито веднъж. В ъглите, на подставки и релси, стояха някакви барабани, към тях се проточваха жици. От тавана висяха лампи, на стените се виждаха многобройни електрически прекъсвачи и пултове с редица разноцветни копчета.

В центъра на стаята се намираще вана, към която също бяха прекарани жици, а до нея — кабина.

Всичко това приличаше на необикновено сложна електрическа лаборатория и Дима отново си спомни думите на лекаря, казани отдавна, когато с него се случи нещастиято.

Внимателно го спуснаха във ваната. Лекарят влезе в кабината и Дима чуваше неговия изменен глас, който долиташе от микрофона. След това, точно пред Дима, на екрана, поставен в стената, пламнаха хиляди огньовете. Те се преливаха, сливаха се в ручейчета, трепкаха, блестяха като звезди. Това приличаше на картина на вечерен град. Но

тук имаше още повече огньове, техните рисунки бяха много по-сложни и заплетени. Най-много огньове имаше в горната част на екрана. В долната — те се разполагаха като отделни съзвездия, а по-нататък — тъмнина, сякаш там до града се простираше степ, пустинна и мълчалива.

— Каква е тази карта? — попита Дима лекаря. — Аз никога не съм виждал такъв сложен град...

Той чу гласа на лекаря, в който долови напрегнато очакване.

— Този „град“ е вашият организъм. По-точно, това е енергетична карта на организма. Тъмните петна са поразените участъци, които не пропускат възбуждане.

С широко отворени очи Дима гледаше картата. Значи всички тези огньове представляват неговото тяло. Значи в него се борят светлината и тъмнината, в него текат огнени потоци и кипят морета от енергия!

— Ние сме ви сложили в мощно пулсиращо магнитно поле. То постепенно увеличава възбуждането, като едновременно настройва организма — говореше лекарят. — Магнитното поле ще доведе възбуждението до такава степен, когато то ще пробие през участъците — изолатори, отново ще ги превърне в проводници или ще намери околен път. И тогава... Знаете ли за случаи, когато силно нервно сътресение е лекувало парализи и други болести? Там също е действувало възбуждане...

Дима почувствува слабо бодване в крака, на това място, което беше безжизнено. И веднага на картата светнаха няколко нови звездички.

— Виждате ли? — завика той на лекаря, изплашен от пламналата надежда за „невъзможното“.

— Виждам. По-спокойно. Всичко върви така, както предполагаме — съдържано отговори лекарят.

Но Дима вече не го чуваше. Той просто забрави лекаря. Той виждаше и осъзнаваше само картата и своето тяло. На картата, там, където беше застинала като мастилени петна тъмнината, се запалваха пламъчета. Те ставаха все повече и повече. Сякаш в пустинна степ се построяваха къщи, електростанции, прокопаваха се канали. Всяко пламъче означаваше нов живот.

И едновременно с това зачестяваха убожданията в кръста и в краката. Горещи, пробуждащи го поточета бликаха в колената му и

изведнъж Дима усети, че може леко да присвие левия си крак...

III

Количката леко се полюляваше и Дима се усмихваше без всякаква причина. Той лежеше настрана, подпрял лицето си с ръка, и с интерес гледаше стените на коридора, лицето на лекаря, лицата на лекарите и лаборантите, които срещаше.

„След осем-десет дни ще започнете да ходите“... Никога през живота си той не беше чувал и чел фраза, построена по-добре, по-благозвучна и по-съвършена.

— Спомняте ли си, че ми разказвахте за маймунката на дъното на морето — проговори лекарят. — И аз ви казах, че вие сте видели опити за изменение обмяната на енергията в живия организъм. Тонове вода — това е енергия, която обикновеният организъм не може да понесе. А при маймуната е била изменена енергетичната обмяна... Тези опити се провеждат в нашия институт. И вашето оздравяване е също част от тях.

Дима гледаше многобройните врати, които водеха в коридора. Колко чудеса са скрити зад всяка една от тях! Ето и вратата на неговата стая. Санитарите го пренасят от количката на леглото. Сега той може вече да им помага.

Нагаждайки себе си за дългото мълчание, той задава десетки въпроси на лекаря — на този весел човек с добродушен месест нос. И очите му зад студените стъкла на очилата са добри и внимателни.

— Аз ще отговоря и на този въпрос и си отивам. Вие трябва да починете — казва лекарят. — Та ето. Като се изменя обмяната на енергията на организма с помощта на магнитни полета, на токове с различна честота, на насочени токове, могат да се лекуват злокачествени отоци, парализи, психически заболявания. С това се занимава новият дял от медицината — енерготерапията. Сега, надявам се, не ще ме упрекнете за това, че някога ви сравних с електрическа машина.

Вратата се затвори след лекаря. По стъклата на прозореца танцуваха пламващите огънове на града. Те бяха много и се сливаха в

реки и езера, като отнемаха от тъмнината все по-големи пространства.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 8/1961 г.

Не е ясно откъде е разминаването в годините на превода и написване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.